precum Tronos al Patriarhiei, Psaltii Banatului, condus de păr. Laurențiu Iacob sau Sf. Ioan Damaschin, care au susținut concerte de muzică psaltică și colinde.

Dar lucrarea nu s-a oprit aici. Înainte de a intra în aspectul social, vă rugăm să ne vorbiți despre latura „**Excursii și tabere**”.

Aici ne ajuta cu câteva date colaboratoarea noastră dragă, Albinuța.

(*vorbește Albinuța*) Taberele au început să se organizeze în anul 2007 și au fost o activitate constantă până în perioada pandemiei. Am mers atât în vacanțele de vară, cât și de iarnă, iar copiii au avut vârste între 6 și 14 ani. Au participat atât copii care vin la Bisericuță, cât și copii din familiile defavorizate, pe care le avem în atenție sau chiar de la casele de copii. La început am avut mai mulți voluntari, în special profesori de la Biserică, dar apoi, în cea mai mare parte a perioadei organizatori am fost eu și (acum) părintele Ioan Topac. Nu cred că au fost tabere cu mai puțin de 40 de copii, ba chiar într-un an am avut 70 de copii!

Unde i-ați dus pe copii?

Ne-am dorit să mergem la munte, pentru că majoritatea copiilor din Arad nu au bunici la țară. Programul era diversificat: rugăciune, jocuri, activități educative, drumeții, sporturi, întâlniri cu preoți, seară de filme. Mâncarea o găteau surori voluntare de la Biserică (aici să o amintim și pe sora Salomeea, Dumnezeu să o ierte!).

Mai trebuie să amintesc faptul că mulți ani am ajutat persoane și grupuri să ajungă la mormântul Părintelui Arsenie de la Prislop, colaborând cu firme de transport.

Soră Gheorghia, să atingem și una dintre activitățile importante ale asociației, și anume cea ***socială****. Ce categorii sau ce situații aveți în vedere?*

În primul rând avem cazuri de urgență: familii cu probleme deosebite, boli, necazuri, situații grele. Aceste cazuri implică ajutor financiar mai important. Apoi sunt cazurile permanente, de familii cu probleme financiare, bătrâni singuri, copii orfani, bolnavi fără venituri, pe care îi ajutăm săptămânal cu hrană și altele. De asemenea, de Paști și de Crăciun avem acțiuni de mai mari dimensiuni, respectiv ajutorarea mai consistentă a aproximativ 10 familii. Tot în cadrul sărbătorilor, să menționăm și Seara Sfântului Nicolae, când peste 250 de copii sub 14 ani primesc daruri. Sursele asociației sunt procentul de 2% din venit, dar mai ales sponsorii permanenți și ocazionali. De asemenea în câteva locuri din oraș am amplasat urna „Dăruind vei dobândi”.

Vă mulțumim și vă dorim să vă pliniți lucrarea și în aceste vremuri de pandemie, găsind poate și alte nișe de activitate!

ANUNȚURI

• Săptămâna trecută au fost mai multe evenimente: botezul celui de-al 4-lea copil al pr. Bogdan și pre. Emanuela, micuța **Iustina**. Apoi nunta de aur (50 de ani de căsnicie) a fraților **Gheorghe și Silvia**, părinții surorii noastre, Adina Pîrvu. Și să nu uităm în rugăciuni pe **Simion** (tatăl Corinei dr.), la 40 de zile de la adormire.

ȘTIRI

• **Icoane din suflete de copii**. Așa s-a intitulat proiectul organizat în 18-19 septembrie, de Arhiepiscopia Aradului și găzduit în curtea Bisericuței. Câțiva zeci de copii din mai multe parohii arădene au fost învățați de frații noștri Alin și Karla Pater, cum să picteze icoane pe sticlă.(*sursa: arhiepiscopiaaradului.ro*)

• **Claude Delangle, cel mai căutat profesor de saxofon din lume, a fost hirotonit preot duminică**, pe seama parohiei ortodoxe francofone din Louveciennes a Mitropoliei Ortodoxe Române a Europei Occidentale și Meridionale. Muzicianul, convertit la Ortodoxie împreună cu soția, în 1984, slujea deja din 2005 ca diacon, la Parohia Louveciennes din Franța, păstorită de Protoiereul Marc-Antoine Costa de Beauregard. (*sursa: basilica.ro*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Arhim. Efrem Vatopedinul - *Gheronda Iosif Vatopedinul. Un surâs în veșnicie*

Nu este o carte, ci este duh și este viață. E parcursul unui om care la 15 ani L-a văzut pe Hristos viu, L-a urmat pe calea pătimirii, a fost defăimat, prigonit, a murit și a surâs după moarte, adeverind Învierea. Iar ucenicul lui a văzut și a mărturisit, așternându-i viața în scris, atât cât este cu putință cuvintelor a o cuprinde. Cartea cuprinde și o bogată colecție de fotografii din arhiva Sfintei Mari Mănăstiri Vatoped și apare în condiții grafice deosebite.

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

MaxiMina
Foaie ortodoxă pentru suflet

PE PIEPTUL LUI IISUS

Cuvânt al Părintelui Constantin Sârbu mărturisitorul

> **„Fiii urii mor de două ori, fiii dragostei nu mor niciodată.**

Dar unul dintre ucenici, acela pe care-l iubea Iisus, stătea la masă culcat pe pieptul Lui. Câte poeme minunate, câte tablouri sfinte, câte predici ziditoare s-au înălțat spre cer și au umezit ochii a mii și mii de oameni, pornind de la acest dumnezeiesc moment!

Binecuvântat să fie Domnul, Care, dacă a îngăduit, pentru împlinirea Scripturilor, să fie un fiu al pierzării (Ioan 17, 12), din pricina căruia inima lui Iisus să se întristeze și Duhul Lui să se tulbure, tot El a făcut să aibă, de cealaltă parte, **un fiu al iubirii, prin alipirea căruia inima Lui sfântă să se mângâie și Duhul Lui să se înviorze.**

Binecuvântat să fie Domnul, căci dacă Săptămâna Patimilor a descoperit un fiu al urii, tot ea ne-a descoperit un atât de fericit fiu al dragostei, de la care ne-au rămas **cele mai dulci și mai fierbinți chemări ale dragostei lui Dumnezeu.**

Cu cât ura unora este în stare de fărădelegi mai mari, cu atât dragostea altora va deveni mai fierbinte, mai curată, mai alipită de cel nevinovat.

Fiii urii mor de două ori, fiii dragostei nu mor niciodată.

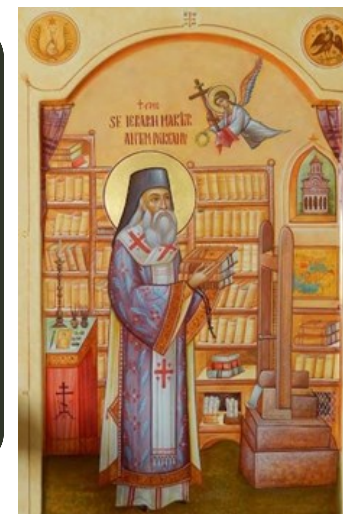
Învățați deci de la Apostolul iubirii și fiți mai alipiți de Domnul! Lipiți-vă de Domnul, mai ales atunci când se ivesc vânzători și prigonitori mai înverșunați! Nu vă fie teamă că acela care vinde pe Hristos, vă va putea da în mâinile tiranilor și pe voi! Și chiar dacă v-ar da, ce mai înseamnă viața pentru voi fără Domnul (Filip 1, 21)? Pentru mine a trăi este Hristos, spune Sfântul Apostol Pavel. Atunci a muri este un câștig. **Ce să mai fac cu o libertate fără Hristos?** Ce să mai fac cu o Evanghelie fără El? Atunci a merge la pătimire cu Iisus este un

Sfinții săptămânii

SF. ANTIM IVIREANUL (†27 septembrie 1716)

„Ce folos este ca trupul să fie deșert de bucate, iar sufletul a-l umplea de păcate? Ce folos este a fi galbeni și ofiliți de post, iar de pizmă și ură să fim aprinși? Ce folos este a nu bea vin și a fi beți de veninul mâniei? Ce folos este a nu mânca cineva carne și cu hulele a rupe carnea fraților noștri? Ce folos este a ne opri de cele ce sunt uneori slobode și a face cele ce nu sunt niciodată slobode? Că Dumnezeu pe aceia îi iubește și îi cinstește, care se feresc de cele oprite.”

Mulțumim Sfântului Antim, unul din ocrotitorii editurii noastre Arseniana, pentru tot ajutorul pe care ni-l dăruiește !

har! Viața fără Hristos nu mai valorează nimic, dar moartea și pătimirea cu El valorează cât veșnicia!

Fericiți veți fi când aceste gânduri vor birui în voi josnica teamă pentru trupul netrebnic! Și fericiți veți fi dacă veți birui în voi frica de a pierde bunurile netrebnice, slava și viața netrebnică ce ar putea să vă rămână, pierzând pe Hristos!

O, Preadulcele meu Mântuitor și Domn Iisus Hristos, bucuria sufletului meu, mângâierea și odihna inimii mele, dragostea și fericirea duhului și vieții din mine, fii binecuvântat în veci de veci! Pe pieptul Tău cel plin de dragoste am aflat odihna tuturor zbuciumărilor mele. Pe pieptul Tău am aflat fericirea vieții mele, lumina veșniciei mele, răsplata tuturor suferințelor mele! Pe pieptul Tău cel dulce doresc să rămân alipit și ascultător și nimic pe lume să nu mă mai poată smulge de acolo, nici binele, nici răul, nici clipa, nici veșnicia!

Eu, Ioan, fratele vostru și împreună cu voi părtaș la suferința și la împărăția și la răbdarea lui Iisus, fost-am în insula ce se cheamă Patmos, pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia lui Iisus. Fost-am în duh în zi de duminică și am auzit în urma mea, glas de mare trâmbiță, care zicea: ceea ce vezi scrie în carte și trimite celor șapte Biserici. (Apocalipsa 1, 9-11)

Popas în PATMOS

Amintiri ale Sf. Porfirie Kavsokalivitul

Am mers odată în pelerinaj la Sfântul Ioan Teologul, în Patmos. Era dimineață. Am simțit cum mă copleșește harul Sfântului Ioan (...). Era multă lume în peștera Apocalipsei. Mi-a fost teamă să nu-mi trădez simțirile. Dacă m-aș fi manifestat, aș fi fost considerat nebun. M-am abținut. Nu e bine ca și ceilalți să vadă trăirile legăturii noastre tainice cu Dumnezeu.

Am intrat iarăși în bisericuță, am pus în cădelniță câțiva cărbuni, i-am aprins, am pus tămâie, am tămâiat și atunci inima mea s-a deschis. Atunci a venit o strălucire, m-am îndumnezeit, mi-am înălțat mâinile și am început să plâng. Îmi curgeau încontinuu lacrimi din ochi. La un moment dat am căzut jos. După cum mi-au spus cei care mă însoțeau, am stat jos douăzeci de minute. Această minune care mi s-a întâmplat la Patmos este o mare taină. Are o mare însemnătate. Am văzut întâmplările Apocalipsei. L-am văzut pe Sfântul Ioan Teologul, pe ucenicul lui, Prohor, am trăit evenimentele dumnezeieștii Apocalipse, întocmai așa cum s-au petrecut. Am auzit glasul lui Hristos din deschizătura stâncii... Acestea să nu le spuneți nimănui. Doamne, Iisuse Hristoase! Dumnezeu să mă miluiască...

„Bucură-te, c-ai trăit crucea la cea mai dăruită amărăciune;

Bucură-te, că ai aflat durerii fața ei de rugăciune;

Bucură-te, că ți-ai dorit și prin inima ta sulița să spargă;

Bucură-te, că ai fost martor neumbrit la răstignirea întreagă;

Bucură-te, că te-ai plinit din milostivirea pogorământului;

Bucură-te, c-ai agonisit sfânta isihie a mormântului;

Bucură-te, că Domnul a coborât soare adânc de miezul nopții;

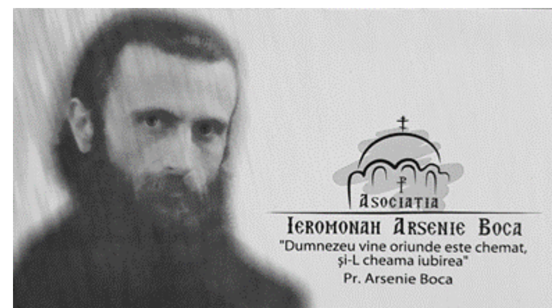
Bucură-te, că Domnul trecu ca o primăvară prin țara morții;

Bucură-te, Avvă însoțitor la toate treptele încercării;

Bucură-te, Sfinte Ioane Bogoslovul, Părinte al Binecuvântării!"

Părintele Daniil Sandu Tudor

INTERVIUL SĂPTĂMÂNII

DUPĂ ROADELE LOR ÎI VEȚI CUNOAȘTE

Pentru că pe parcursul anului am prezentat o parte din lucrările care se fac în obștea noastră, prin diferite asociații, era vremea să aflăm mai multe despre veterana între organizațiile sociale înființate la noi: **Asociația Ieromonah Arsenie Boca**. Și poate pentru că mulți nu știu câte s-au realizat pe parcursul anilor, ne-am gândit să le aflăm sau rememorăm într-un interviu cu președinta asociației. Dar lucrurile nu s-au legat decât când le-a venit timpul, după cum a remarcat *sora noastră Gheorghia*. Iar timpul a însemnat pre-ziua aniversării nașterii ocrotitorului lor și al nostru, al tuturor.

Ni se pare că Asociația Ieromonah Arsenie Boca s-a născut de când lumea... Bisericuței. Când mai exact?

A fost înființată în iulie 2007 și scopul ei inițial a fost unul generos, dar oarecum vag (educativ, cultural, social, etc). Activitățile și direcțiile s-au conturat mai bine pe parcursul anilor.

Care a fost prima realizare a Asociației?

Librăria Logos, deschisă în anul 2008, în plin centrul orașului, pe str. Horea, nr. 2 și care iată vinde cărți duhovnicești și nu numai, de 13 ani.

Nu intrăm în detalii legate de activitatea ei, întrucât ne dorim ca într-unul din numerele viitoare să realizăm un interviu chiar cu librării de la Logos... Așadar ce a urmat după aceasta?

Ne-am dorit de la început un spațiu mai mare, în care să putem organiza diferite activități educative, culturale. Astfel că am făcut demersuri la Primărie și în anul 2009 am primit prin licitație spațiul fostei școli de pe str. Spartacus, de care ne-am folosit timp de 10 ani.

Aici s-au întâmplat mai multe lucruri frumoase, o bună parte dintre noi o știm. Vă rugăm să ne enumerați câteva dintre ele.

S-a început cu un **club al copiilor** – sâmbăta, unde cei mici participau la activități de desen, sport, etc., susținute de voluntari. Apoi ne-am dat seama că spațiul are mult mai multe posibilități. Am găsit oameni care să ne sprijine și am amenajat o sală pentru **after-school** care a funcționat aproximativ 6 ani.

Cine a beneficiat de acest program?

Copiii noștri de la Bisericuță, dar și câțiva din alte familii cu probleme financiare. Trebuie să menționez că nu am cerut bani părinților pentru after-school, totul fiind plătit din fondurile Asociației și sponsorizările unor oameni minunați. Vorbesc aici de voluntarii care se ocupau de copii, de profesorii care asigurau meditații gratuite, dar și de mesele de prânz asigurate prin bunăvoința unor sponsori.

Să ne referim acum la una din cele mai constante activități desfășurate în clădirea de pe str. Spartacus: ***catehezele sau școala marțială*** *(căci se desfășura în principal în zilele de marți ale săptămânii).*

Ne-am dorit o sală mare pentru astfel de activități și cu ajutorul unor frați am reușit să o amenajăm pe cea care exista acolo. Am primit prin donație bănci de clasă și astfel au început cursurile la care am putut participa mulți dintre noi (capacitatea sălii fiind de peste 100 de locuri). Catehezele au fost ținute de cei doi părinți ai noștri: părintele Ștefan și părintele Lucian. De-a lungul timpului, în aceeași sală am auzit **cuvinte de folos** și de la alți invitați: părinți cunoscuți precum Nicolae Saharov de la Essex, Ghelasie Țepeș de la Sighișoara, Nicolae Tănase de la Valea Plopului, maica Magdalena de la Essex; mărturisitorii Vasile Boroneanț și Daniel Roman; Constantin Ciomâzgă, Iulian Capsali și alții.

S-au realizat și câteva activități în cadrul programului „Alege viața", apoi au fost cursuri de muzică psaltică predate de părintele diacon Laurențiu Iacob. Într-o altă sală s-a făcut un atelier de croitorie, mașinile de cusut fiind primite prin donație.

De la obștea Bisericuței la cetate... Orașul a beneficiat de multe ***conferințe și spectacole*** *organizate de asociație. Vă rugăm să ne menționați câteva.*

Așa este. Ne-am dorit să oferim arădenilor întâlniri duhovnicești și culturale de calitate. Perioada de desfășurare anuală a fost aleasă între 29 septembrie și 28 noiembrie, ca să marcăm cele două date (nașterea și adormirea) din viața Părintelui Arsenie. La o parte dintre ele am beneficiat de sprijinul altor asociații (precum Brâncoveanu) sau al Consiliului Județean și cultural. Locurile de desfășurare au fost: Teatrul, sala Filarmonicii, sala Ferdinand de la Primărie și chiar sălile festive ale unor licee.

Știm că pe parcursul a 10 ani au fost invitați mulți părinți și oameni de valoare. Vă rugăm să ne spuneți câteva nume.

Părintele Filotheos Faros, păr. Zaharia Zaharou, păr. Damaschin Grigoriatul, păr. Savatie Baștovoi, păr. Nicolae Tănase, păr. Vasile Mihoc, păr. Dionisie Ignat, părinții Iustin și Pantelimon de la Oașa, maica Marina de la Bic, Ilie Tudor, Virgiliu Gheorghe, Constantin Ciomâzgă, dr. Pavel Chirilă, Bogdan Juncu.

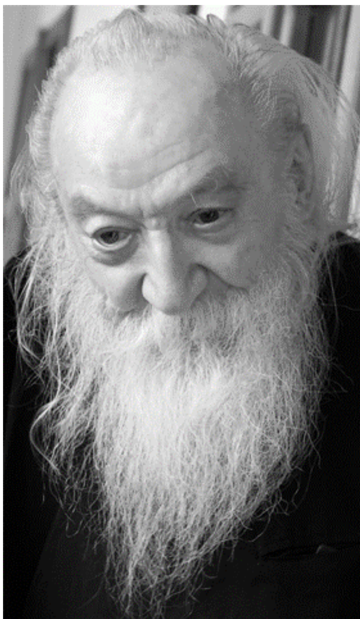
Ați atins și coarda muzicală a sufletului...

Da, ne-am bucurat să răspundă invitației noastre **grupuri psaltice**

Calendarul mărturisitorilor

Ierom. Adrian Făgețeanu

(†27 septembrie 2011)

DUHOVNICUL cel vajnic

Trebuie să fim uniți întotdeauna, și mai ales în fața primejdiei.

Bucovinean de lângă Hotin la origine, din familie de preoți, părintele Adrian a trăit aproape un veac. Dar ce veac... A făcut studiile liceale și Facultatea de Drept la Cernăuți, pe vremea când aceasta era un centru universitar de elită. După ce este rănit grav în luptele de la Stalingrad din 1943, hotărăște să își schimbe viața, dăruind-o cu totul lui Hristos. La Putna va fi tuns monah. Apoi face Teologia la Cernăuți (mutată la Suceava după ocuparea Bucovinei de către bolșevici) și începe Filosofia la București, unde îl cunoaște pe Părintele Daniil Sandu Tudor și Mișcarea Rugul Aprins, de care se apropie. Vor urma ani de prigoană și apoi de pușcărie (în total 12), la Canal, Jilava, Aiud, etc. Apoi i se dă voie să slujească prin diferite parohii, ca în final să i se îngăduie așezarea la mănăstirea Antim. Spre sfârșitul vieții se va pustnici la schitul Locurele, de lângă Lainici.

*Reproducem aici câteva cuvinte din mărturia lui **Marcel Petrișor**, un om care a suferit și el ani mulți în temnițele comuniste și care l-a cunoscut bine despre Părintele Adrian Făgețeanu, atât în închisoare, cât și după aceea.*

***

L-am cunoscut fiind în aceleași împrejurări și locuri cu el, în partea din urmă, înainte de a ne elibera din Aiud... Părintele Făgeațeanu în perioada când era în pușcărie, vai de mine, ce om era, era intransigent! Ca în definiția Ortodoxiei... o spunea el: ***Ortodoxia este legea asta a noastră, a Bisericii care pretinde cea mai mare austeritate, deci neîngăduință cu sinele, lupta cu sinele, dar și cea mai mare îngăduință cu aproapele***. Dincolo de asta, era o foarte mare putere de iubire!

Spunea, într-adevăr, că cea mai mare virtute creștină este smerenia... Spunea așa: *știți câte am pățit... Am pățit foarte multe din pricină că am vrut să fac eu singur o serie de lucruri și pe urmă mi-am dat seama că nu se pot face lucrurile de unul singur, fără ajutorul lui Dumnezeu.* Și în dosul pojghiței ăsteia de rigurozitate – că poate la spovedanie ați văzut că era foarte aspru, cu unii a fost foarte aspru, cu alții mai puțin – dar în dosul austerității, asprimii ăsteia, se ascundea un om cu o nemaipomenită putere de iubire.

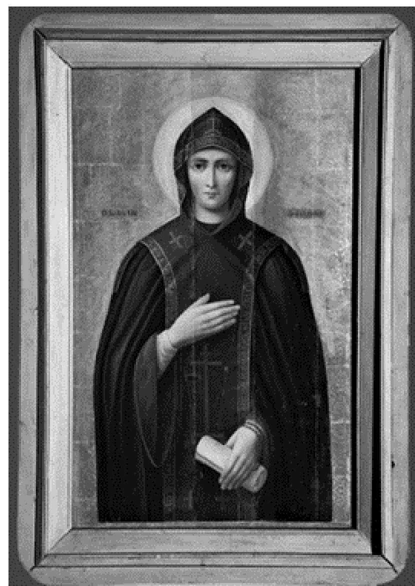
Avea putere de atracție foarte mare. Dar după ce te atrăgea, te și „scărmăna", ca să zic așa, nu se lăsa până nu te răscolea în toate cotloanele. Biserica, și în general creștinismul, nu se sprijină pe teze de licență sau pe doctorate... Adică te descosea să vadă ce gânduri ai avut, de ce ai făcut ceea ce ai făcut, ce ceri, ce vrei să ți se dea și dacă asta are câte o motivare.

Spunea că trebuie să fim uniți întotdeauna, și mai ales în fața primejdiei – de aia dădea și citatul cu dacii care, dacă ar fi fost uniți, ar fi înspăimântat toată lumea cu puterea lor. Când îl întrebam: de ce nu sunt oamenii uniți? *Păi nu sunt uniți din cauza mândriei, a orgoliului că fiecare vrea să fie ceva mai mult ca ălălalt.* Una dintre temele centrale ale predicii părintelui era unitatea, apelul la unitate. Și ne arăta că și între Apostoli, deși Mântuitorul a stat trei ani și jumătate cu ei, erau certuri pe întâietăți, care să fie primul, care să stea de-a dreapta și de-a stânga Sa. ***Ei, unde este dorința de a sluji celorlalți, ca și temei al unității?***

O a doua temă a sa era: „Rugați-vă să scoată Dumnezeu lucrători la secerișul Lui", referindu-se și la mâhnirea Mântuitorului: „mi-e milă de popor că nu au păstori", deci și voi rugați-vă și pe toți din biserică ne îndemna să ne rugăm, să scoată Dumnezeu la seceriș oameni buni, jertfitori, care să slujească Biserica.

Și iarăși combătând dezbinarea, ca păcat fundamental al românilor, care are la bază orgoliul, mândria, ne îndemna să ne rugăm mai mult unii pentru alții. Lipsa exercițiului acesta al rugăciunii a unuia pentru altul, a unuia pentru toți, să știți că este și asta o cauză a dezbinării dintre noi. **Când te rogi pentru altul, când îți pui din timpul tău, din viața ta pentru altul, Dumnezeu îți umple altfel viața**, de fapt îți dă ca s-o dai mai departe, s-o prelungești, și nu se poate să nu aibă rod rugăciunea pentru altul, pentru mântuirea lui.

Altă temă din predicile Părintelui Adrian era apelul la pocăință, pocăința ca stare și lucrare neîncetată de ascultare de Dumnezeu și de dovedire a iubirii față de Dumnezeu și față de semeni. O pocăință fără roadele iubirii e egală cu zero, e o iluzie, e o închipuire, o fantasmă. Deci ne îndemna de asemenea să punem începutul bun de fiecare dată în spovedanie și să dovedim apoi prin celelalte fapte bune că aducem roade vrednice de pocăință.

Sfânta Cuvioasă ANA din KAȘIN,

(†2 octombrie 1368)

ajutătoarea femeilor care nu pot să treacă peste pierderea soțului sau a copilului

Femeie slabă, dar cu un caracter puternic, Sf. Ana a dus crucea multor necazuri în viața ei și a fost uitată pe nedrept multă vreme după adormire. Minunile săvârșite de ea și grabnicul ajutor pe care îl dă celor care trec prin pierderi și necazuri mari, așa cum însăși Sfânta a trecut în viață fiind, să o pună și în inimile noastre, acum în această perioadă tulbure și plină de încercări!

Cuvioasa Ana din Kașin a fost o prințesă rusă din dinastia Rurik și s-a născut în jurul anului 1280. De mică a primit o educație creștină, dascălul său fiind însuși episcopul Rostovului, Ignatie. În 1294, s-a căsătorit cu principele Mihail de Tver (canonizat și el, pomenit pe 22 noiembrie) și a dobândit patru fii și o fiică.

Multe nenorociri s-au întâmplat în Tver în anii în care Mihail a fost la putere: ciumă, secete, incendii; însă cea mai mare nenorocire a fost asuprirea pornită de tătari asupra rușilor și altor popoare. De asemenea multe nenorociri s-au abătut și asupra familiei Anei. În 1295 un incendiu puternic a distrus Tverul. La scurt timp după aceea, fiica întâi născută a Anei și a lui Mihail, Feodora, s-a îmbolnăvit grav și a murit. În 1296, un alt incendiu le-a distrus palatul, iar prințul și prințesa abia au fost salvați. În 1317, a început un război între soțul ei și prințul Iuri de Moscova.

În 1318, prințul Mihail a fost chemat în chip viclean de mai marele tătarilor în capitala imperiului său, dar hanul fiind un aliat al prințului Iuri, a poruncit ca Mihail să fie torturat până la moarte la 22 noiembrie 1318. Abia în luna iulie a anului următor, Ana a auzit despre moartea soțului ei. Aflând că rămășițele lui au fost duse la Moscova, a adus trupul soțului ei la Tver și l-a îngropat în catedrala Preobrajensky.

În 1327, tătarii au înăbușit cea mai mare răscoală de până atunci a rușilor și au distrus Tverul. Ana a fugit, iar cei doi fii ai ei, Alexandru și Teodor, au fost trimiși la Hoarda de Aur, unde au fost uciși de tătari. Principesa s-a retras în Mănăstirea Sofia din Tver și a depus voturile monahale, primind numele de Eufrosina.

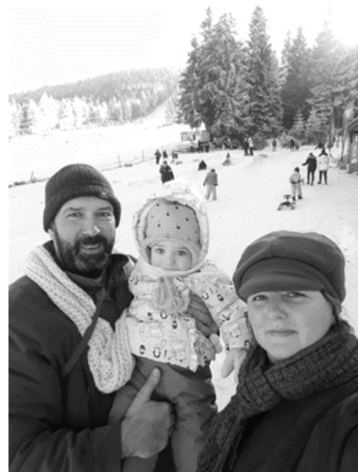
În 1365, fiul cel mic al prințesei, Vasile, singurul ei copil rămas în viață, a rugat-o pe mama sa să se mute în principatul său. El a construit Mănăstirea Uspensky în Kașin, iar acolo sfânta a primit schima mare, luând numele de Ana.

A trecut la Domnul la 2 octombrie 1368 și a fost îngropată în Mănăstirea Adormirea Maicii Domnului.

Numele prințesei Ana a fost uitat multă vreme. În timpul asediului asupra Kașinului din 1611, de către trupele lituaniene, Cuvioasa i s-a arătat starețului mănăstirii, purtând marea schimă monahală, l-a vindecat de boală și i-a descoperit că pentru rugăciunile ei cetatea a scăpat de un incendiu mare și de alte nenorociri și de încercări. Însă i-a spus îndurerată: „Oamenii nu știu că aici este mormântul meu și nici nu mă cunosc, ca să-mi ceară ajutorul. Ei nu știu de câte ori am mijlocit la Dumnezeu pentru cetatea aceasta, ca să scape de năpaste. Vă rog să-mi cercetați mormântul și să aprindeți o lumânare în fața icoanei Mântuitorului și eu vă voi întări și vă voi izbăvi de boli." Atunci monahii au căutat să afle trupul ei, care a fost găsit nestricat și a săvârșit mai apoi multe minuni. Sinodul Bisericii Ruse, convocat în 1649, a declarat moaștele ei vrednice de cinstire. Cu toate acestea, doar în 1909, a fost recunoscută oficial ca sfântă de către Biserica Rusă. Aceasta s-a întâmplat după ce Sfânta a făcut zeci de vindecări, apărând în vis multor oameni, ca o monahie înaltă, ca la 50 de ani și cerându-le să meargă la mormântul ei de la Kașin pentru a se face sănătoși. Tot atunci, în orașul Groznîi din regiunea cazacilor, s-a ridicat o mănăstire de maici în cinstea Sfintei Fericite Prințese Ana Kașinskaya, iar în 1910, o biserică din Sankt Petersburg, a primit numele ei.

Să avem rugăciunile sale!

I.G.

Minuni din zilele noastre

Scrisoare către PĂRINTELE ARSENIE

Aceasta este scrisoarea pe care Roman Codrean, ctitorul mănăstirii Bujoara (ridicată pe locul naşterii Părintelui Arsenie Boca), i-a scris-o Părintelui Arsenie la îndemnul pr. Ştefan. El şi soţia sa îşi doreau mult măcar încă un copil. Părintele Ştefan i-a zis să meargă de 3 ori la Prislop să se roage şi să atingă scrisoarea de cruce. Un an mai târziu se năştea Ana, de ziua Sfântului Maxim. I-au pus numele Ana deoarece tatăl se rugase şi Sfintei Ana pentru copil şi şi-a zis că dacă va fi fetiţă este de la Sf. Ana, iar dacă va fi băiat, de la Părintele Arsenie. Dar mica Ana are nişte superbi ochi albaştri, ca nimeni din familie.

„Drag Părinte,

Îţi scriu aceste rânduri la îndemnul părintelui Ştefan, dar nu o fac neapărat pentru a cere ceva anume, întrucât nu cred că trebuie să vin cu cereri exprese, cât din dorinţa de a comunica cu Sfinţia ta, din dorinţa de a pune pe hârtie întrebări la care nu am răspuns şi deci la care aştept să mi se dezvăluie o cale. Realizez că totuşi despre cereri este vorba, dar să nu le consideri ca fiind o solicitare de tipul «Dă-mi acum asta», ci mai degrabă de tipul «Dacă se poate şi este în rânduiala dumnezeiască, atunci mijloceşte spre luminare sau împlinirea lor». O să mă adresez Sfinţiei tale ca unui bunic, în adâncul sufletului meu am crezut încă de la momentul primelor cunoştinţe despre viaţa Sfinţiei tale şi despre originea apropiată ca locaţie de cea a străbunicului meu, Nuţu, că trebuie să vă fi cunoscut în copilărie şi că neapărat amândoi sunteţi acum apropiaţi de Domnul Dumnezeul nostru, de-a dreapta Tatălui Ceresc. Nu mi-aş permite să folosesc alt apelativ decât Sfinţia ta, întrucât nu ne-am văzut încă, dar mi-ar plăcea să-ţi spun *Bunule*, cum îi spuneam bunicului Nuţu. Aşadar îţi voi spune *Bunule* Părinte, ca un joc de cuvinte din care Sfinţia ta vei înţelege ce este mai bine.

Aşadar, *Bunule* Părinte, cred că de acolo de unde eşti mă vezi şi cunoşti viaţa mea cu cele bune şi cu cele rele şi nu voi proceda la înşiruirea păcatelor sau bucuriilor mele. Voi începe prin a-ţi mulţumi pentru clipele în care am simţit ajutorul tău, pentru clipele în care am simţit bucuria nemăsurată, clipe care sunt în principal legate de Vaţa de Sus şi de Bujoara. ... **Bujoara a însemnat şi înseamnă pentru mine un urcuş duhovnicesc, chiar dacă uneori mai am ezitări şi nu ştiu să urc, să stau ori să cobor.** Pentru toate îţi mulţumesc, sunt convins că m-ai ales să particip la această lucrare, poate în urma discuţiilor cu Bunu Nuţu, sau poate din alt motiv. Adevăr este că aş fi fost mai puţin, nu aş fi fost aici, nu aş fi scris acum către tine, fără capitolul Bujoara din viaţa mea. Şi ca o confirmare, îndemnul Părintelui Ştefan de a-ţi scrie a fost făcut tot la Bujoara, unde soţia mea Hermina l-a aflat din întâmplare, după ce îşi propusese de nenumărate ori să-l caute. Tot cu gândul la Bujoara imi vine în minte şi prima întrebare, prima rugăminte fierbinte către tine, Bunule părinte. ... Te rog mijloceşte la Domnul Dumnezeul nostru ca lucrurile să intre în rânduiala bine plăcută Lui la Bujoara, ca să se săvârşească un aşezământ bine plăcut şi credincioşilor, spre folosul Vieţii. Rogu-te, roagă-te pentru aceste lucruri dacă bine plăcute şi în rânduiala lui Dumnezeu le crezi!

În timp ce-ţi povesteam, *Bunule* Părinte de trăirile de la Bujoara, mi s-a conturat a doua întrebare, ce este cu mine, **ce este cu noi, eu şi soţia mea, de nu reuşim să primim în dar de la Dumnezeu un alt suflet de copil pe care să-l creştem la casa noastră?** Atât ne-a fost rânduit oare, ne aşteaptă alte frământări care nu ar putea fi trecute cu doi copii sau mai mulţi lângă noi? *Bunule* Părinte, ştii bine aceste frământări ale noastre, ştii păcatele noastre, slăbiciunile noastre, rogu-te, roagă-te pentru noi, pentru ca Domnul Dumnezeul nostru să binecuvânteze căsnicia noastră cu un frate/soră pentru minunat darul său şi fiica noastră, Antonia, dacă bine plăcută şi în rânduiala lui Dumnezeu crezi că este această dorinţă a noastră. Căci ne-a binecuvântat Domnul cu atâtea daruri şi atâta bogăţie încât pot a creşte lângă noi mai mulţi copii decât avem, voioşi şi sănătoşi în dreapta credinţă cum îi dorim!

Vreau să mă opresc, pentru că mintea mea se tulbură de mulţimea gândurilor ce încolţesc gândindu-mă la viaţa mea spirituală, dar voi încheia cu rugămintea (iarăşi rugăminte) *Bunule* Părinte, rogu-te, roagă-te pentru ca soţia mea ce mi-a lăsat-o Dumnezeu şi cu care m-am legat în Sfânta Taină a Cununiei ... pentru ca împreună să înmulţim faptele bune şi împreună să dobândim viaţa veşnică în Împărăţia lui Hristos. Şi pentru mine păcătosul ca Domnul să-mi ierte mulţimea păcatelor şi să mă întărească a scăpa din slăbiciunile mele, ca voia Sa pe acest pământ să o împlinesc. Şi pentru darul nostru, Antonia ca să aibă creştere şi viaţă frumoasă spre bucuria Domnului Dumnezeu!

DOAMNE AJUTĂ!

Bucurie şi Dragoste îmi aduc clipele în care mă gândesc şi mă apropii de tine, *Bunule* Părinte!

Roman Codrean, Prislop, Iulie 2018

DE SUFLET

Tainică mărturisire

Văzut-am răsăritul în splendoare,
O dănţuire de văpaie şi culoare
Şi inima-mi s-a bucurat de cerul luminos,
Dar negândit de mult eşti,
Doamne, mai frumos.

Văzut-am apa, cu susurul ei lin,
Rănind trufia pietrei, clădindu-şi loc înmiresmat,
Şi-am zis, privind întinderea izvorului senin,
Că negândit de mult eşti,
Doamne, mai curat.

Am ascultat pădurea toată cântec,
Cu cântec delicat vântul mişcând frunzişul său,
Iar sfinţii Tăi cu îngerii în laude se întrec,
Dar negândit mai dulce e,
Doamne, glasul Tău.

Iar câmpul, când şi-a deschis podoaba, sub bobul cristalin de rouă,
Parfumul florilor aproape că m-a amorţit,
În Raiul Tău doar cu miresme minunate plouă,
Însă mireasma Ta este de negrăit.

Când văl de noapte acoperă pământul
Şi cerul se împodobeşte cu sclipiri,
Mai dincolo de zarea nepătrunsă zboară gândul
Că Tu eşti marginea şi plinătatea oricărei doriri.

Şi am privit pe om – cea mai de preţ a Ta zidire,
Cu ochiul nesfârşit de tainiceînţelesuri încărcat,
Chiar şi prin cea mai mică părticică dintr-a sa alcătuire
Mărturisind că eşti preaminunat.

Iar sufletu-mi şopteşte, scăldat de desfătare,
Că de la munţii cei trufaşi şi până la întunecata mare,
Nu a aflat alt rai mai dulce, mai frumos,
Ca preaslăvita faţă a
Domnului Hristos.

PREOTEASA IOANA

„Sunt cele mai frumoase zile ale anului, pline de culoare şi de aşteptare, îmbibate de tristeţe, plăcute în paşnica lor blândeţe care seamănă cu pieliţa boabelor de struguri, cu nucile căzute în iarbă, cu chipul prunelor prea coapte, cu zborul păsărilor spre Nil. Simţi trecerea timpului, fără să-ţi fie teamă de ea.

Vântul a încetat şi o linişte adâncă a cuprins oraşul. Toamna are astfel de clipe paşnice, când vântul se opreşte dintr-odată, ca o fiară la pândă, iar oamenilor li se pare că aud, în depărtări, paşii furişaţi ai zăpezilor viitoare.”

(Vintilă Horia – *Dumnezeu S-a născut în exil*)